

— Ахъ, ще се бѣга вече, ще трѣбва да се иди тамъ и безъ татка! А дали господаритѣ ще ми дадатъ печалбата? — Охъ, ще я дадатъ, какъ може да я не дадатъ!...

Радостъ се изписа на Ганчовото лице. Той пакъ вдигна очи надъ Дунава. Върволица прѣлѣтни птици още кривулѣше въ въздушното ширене. „О, вий ще мините прѣзъ нашия край! Добри ми птички, отбийте се надъ моя Гладни Баиръ, поспрете се тамъ, починете си... О, занесете моя поздравъ на всички наши, на сладка майка сълзитѣ огрийте, на мила Минка цѣлувка прѣдайте!...“

Тече си Дунава спокойно. Играятъ слаби талози. Слънчеви лъчи се скриватъ на западъ. А говедарчето все стои, подпрѣно на своя кривакъ; стои и мисли...

Г. Пѣйчевски.

